

„Jeg véd ikke,“ sagde hun; — og som om han havde berørt en Tanke, hun ikke havde Mod til at tænke til Ende, tilføjede hun straks efter: „Fik du vækket Niels?“

„Ja ... han maa straks være færdig til at køre.“

I det samme begyndte det igen at rykke i Barnets Arme og Skuldre, de smaa Hænder knyttede sig, Øjelaagene løftedes for unaturligt' store og ubevægelige Pupiller ... Tegnene paa, at et nyt Anfald var i Anmarsch.

Emanuel kunde ikke længe udholde dette Syn. Han famlede sig atter gennem den mørke Storstue ud til Forstuetrappen, og da han herfra saa' Niels og Søren endnu gaa og rumstere inde i Vognporten ved Skæret af en Lygte, raabte han i fortvivlet Utaalmodighed:

„Men Herregud, hvad bliver det dog til! Hvor længe skal det dog vare, inden I kommer afsted! ... Du maa sige til Doktoren, Niels, at han maa komme øjeblikkeligt. Barnet ligger i frygtelige Kramper.“

I Løbet af de følgende Timer forværredes Guttens Tilstand. Selv efter gentagne Badninger i dampende Vand tiltog Anfaldene baade i Styrke og Langvarighed. Hans Ansigt blev efterhaanden